018_NLV1QU_20200502_TRN21_00_basis Magazine 28-4-2020 15:06 Pagina 18

‘Ik wil mezelf niet verliezen in glitter en glamour’

Het gaat zangeres Maan (23) voor de wind. Vlak voor deze crisis kregen haar debuutalbum en single ‘Ze huilt maar ze lacht’ de gouden status. De clubtour moest worden afgebroken. Nu is er ongeplande rust bij haar ouders thuis.

TEKST **LOUËL DE JONG** FOTO’S **MERLIJN DOOMERNIK**

018_NLV1QU_20200502_TRN21_00_basis Magazine 28-4-2020 15:06 Pagina 19

018_NLV1QU_20200502_TRN21_00_basis Magazine 28-4-2020 15:06 Pagina 20

met anderen. Als het in de muziek niet zou lukken, wilde ik dokter of psycholoog worden. Ik woon nu op mezelf in Amsterdam, dat vind ik op zich dan wel weer lekker. Voor mijn werk word ik altijd omringd door mensen, thuis hoef ik met niemand rekening te houden en kan ik compleet mezelf zijn. Dat probeer ik natuurlijk overal, maar op het podium krijg je gewoon een adrenalineboost en ben ik toch meer aan het performen.

Daarbuiten wil ik altijd de Maan zijn die ik ben. Ik wil niet dat er ergens een scheidslijn getrokken wordt – dat lijkt me trouwens ook heel ingewikkeld. Het liefst leid ik zo veel mogelijk een leven zoals mijn leeftijdsgenoten. Kijk, je kunt heel snel aan dit leventje wennen: alles rijk en luxe, glitter en glamour, maar ik wil mezelf daar niet in verliezen. En gewoon met de fiets, trein en metro gaan en mijn boodschappen doen."

1 *Verplichte rust kan goed uitpakken*

"Ik ben weer terug op het nest. Het is lekker nu bij mijn ouders in Bergen te zijn en geforceerd niks te doen. Normaal kijk ik meteen op mijn telefoon als ik wakker word om te zien wat er allemaal gedaan moet. Nu is er meer rust. Normaal is mijn 'weekend' niet het weekend van mijn vrienden, ik werk meestal als zij vrij zijn en andersom. Maar iedereen zit in hetzelfde schuitje, dus ik kom steeds dichter bij mijn familie en vrienden.

Natuurlijk worden er wat dingen georganiseerd, interviews als dit of artiesten die samen livestreamen of liedjes maken, maar het doet me goed even in een ontspannen modus te komen. Als gezin ontbijten we altijd samen, een fijn ritueel. Laatst moest ik vroeg naar de radiostudio, dan staan mijn ouders nog altijd mee op en zwaaien ze me uit tot aan het tuinhek."

2 *Wees altijd en overal jezelf*

"Ik ben leergierig. Als kind was ik al eigenzinnig en wist ik precies wat ik wilde. Dat is vooral enthousiasme, ik kan gewoon iets helemaal voor me zien. Enerzijds is dat een kracht en heeft het me gebracht waar ik nu ben, anderzijds is het een valkuil en voor mijn medemens soms best irritant. Ook ben ik graag in contact

3 *Vrienden houden je met beide benen op de grond*

"Ik heb nog steeds mijn vriendengroep van school. Al sinds het begin neem ik mijn beste vriendinnen zo veel mogelijk mee naar optredens en zo, zodat ze weten hoe mijn leven eruitziet. Inmiddels kennen ze de mensen met wie ik werk. Daartegenover wil ik ook dingen van hun leven weten, dus ga ik weleens mee naar college en maak wat aantekeningen, of ga ik mee iets drinken met hun jaarclub om te horen waar zij over praten.

Op die manier wil ik op de hoogte blijven. Zij doen net zulke mooie dingen als ik, maar op een ander vlak. De showbizz wordt alleen zo interessant gevonden. Het is tof dat we zo hecht zijn gebleven. Ze kennen mij door en door. Mocht ik mij anders gaan gedragen, dan zouden ze mij daar direct op aanspreken."

4 *Soms moet je dealen met dingen die niet leuk zijn*

"Het liedje 'Ze huilt maar ze lacht' heb ik met anderen geschreven, onder meer Jan Tekstra die ook voor Marco Borsato schreef. Ik wilde graag dat dit album persoonlijk zou zijn. Ik wilde aan alles meeschrijven, zodat wat ik zing ook echt mijn verhaal is. Ze huilt maar ze lacht gaat over de sociale druk, het gevoel altijd te

'Als artiest wordt van je verwacht dat je mensen energie geeft. Die druk voel ik wel'

moeten presteren. In mijn geval: als artiest wordt van je verwacht dat je een feestje geeft en dat mensen energie krijgen. Die druk voel ik weleens, zeker als ik niet lekker in mijn vel zit. Ik zit dan in de auto en weet dat ik bij het uitstappen die lach moet geven. Daar zie ik dan tegenop. Dan pep ik mezelf op en geef ik die show. Ik begrijp wel dat ik niet met een sikkeneurig hoofd op dat podium kan staan, maar ook in het dagelijks leven en op sociale media laat iedereen alleen het mooiste van zichzelf zien. Terwijl dat niet echt is.

Het liedje was niet eens bedoeld als single, het is totaal niet commercieel, maar via Spotify is het organisch een hit geworden. Mensen herkennen zich erin. Ze sturen me berichtjes: mensen die ziek zijn, anorexia hebben, niet uit de kast durven komen of een depressie hebben. Zo mooi. Hiervoor maak ik muziek.

Ik plaatste een huilfoto van mezelf op Instagram. Ik dacht: als ik een liedje zing over echte gevoelens laten zien, moet ik de ballen hebben dat zelf ook te doen. Die foto was gemaakt nadat ik zangeres Dua Lipa had geïnterviewd, mijn grote idool en inspiratie. Ik was zó vereerd en had gedacht na afloop het gelukkigste meisje ter wereld te zijn, maar ik was verdrietig. Het was niet gegaan zoals ik had gewild. Ik was gebonden aan een aantal vragen, het moest in het Engels ... Ik had mijn hoge verwachtingen niet waargemaakt. Daarmee moet je soms dealen."

5 *Als de liefde voorbij is, kan er vriendschap overblijven*

"'Zo kan het dus ook', heb ik geschreven met in mijn hoofd mijn voormalige vriendje Tony (dj Tony Junior, LdJ). Hij was mijn eerste echte vriendje. We hebben samen veel moois meegemaakt en hij heeft mij veel geleerd, zoals het belang van eerlijkheid. Tegelijk zag ik om me heen stellen die heel anders met elkaar omgingen. >>

018_NLV1QU_20200502_TRN21_00_basis Magazine 28-4-2020 15:06 Pagina 21

018_NLV1QU_20200502_TRN21_00_basis Magazine 28-4-2020 15:06 Pagina 22

Maan de Steenwinkel (Utrecht, 1997) groeide op in Bergen in een gezin van vier. Ze doorliep het gymnasium en won op 18-jarige leeftijd talentenjacht 'The Voice Of Holland'. Haar eerste single 'Perfect World' werd goud en daarop volgden samenwerkingen met artiesten als Bizzey, Kriss Kross Amsterdam en Ronnie Flex. Ook deze liedjes kwamen vaak hoog in de hitlijsten, waaronder 'Blijf bij mij' en 'Hij is van mij'. Haar eerste eigen ep, 'Waar ga je heen' (gemaakt met zangeres Anouk), verscheen in 2018. Het debuutalbum 'Onverstaanbaar' (2020) behaalde de gouden status, net als de single 'Ze huilt maar ze lacht', waarvoor ook een Edison muziekprijs.
Nu heeft ze een hit met 'Rode wijn', samen met Kraantje Pappie. Na vier succesvolle clubtours zet ze hopelijk dit najaar haar huidige clubtour voort. Maan woont in Amsterdam.

'Soms is het oké als dromen niet meteen werkelijkheid worden. Ik kijk nu uit naar september'

Toen besefte ik hoe ik van geluk mocht spreken met Tony te zijn – blij met het vertrouwen en de openheid tussen ons. Aanvankelijk vond ik dat vanzelfsprekend, maar ik zag dus hoe het anders kon. Het liedje is een ode aan een goed, lief vriendje. We zijn nog steeds heel oké samen, er is sprake van een soort 2.0 versie. Zo kan het ook als je niet meer samen bent, maar wel terugkijkt op een mooie tijd. Dat de liefde gedoofd is, maar je nog wel van elkaar houdt."

6 *In details ligt veel verborgen*

"Thuis in Bergen is het altijd fijn. Mijn broertje Storm (20) en ik zijn het allerbelangrijkst voor mijn ouders, dat is altijd voelbaar geweest. We gingen veel naar buiten, de natuur is hier prachtig. De zee is mijn vriend, ook in deze onwerkelijke tijd kom ik geregeld op het strand om na te denken of muziek te luisteren. Storm en ik zaten op de Vrije School, met meer focus op creativiteit. Daar ben ik zoveel gaan zingen. Ook lette ik heel erg op details, vertelde mijn moeder laatst.

Ik wist precies of iemand sproetjes had of een scheve tand. Dat is nog steeds zo, ik kan op het laatst ook nog één woordje veranderen in een liedje. Ik hou ook van vaasjes met één bloem en miniatuurpoppenhuizen. Die knusheid heb ik van thuis, waar het vol staat met prulletjes en antiek. Het heeft ook te maken met een bepaalde gevoeligheid. Ik lees niet meer wat er over me wordt geschreven, maar als ik iets onaardigs tegenkom, denk ik: laten we eens koffiedrinken en vorm dan je mening."

7 *Het is niet erg als dromen niet meteen uitkomen*

"Aanvankelijk zong ik in het Engels. Door rapper Sevn Alias ben ik Nederlandstalig gaan zingen. Hij vroeg samen een liedje te zingen, daarop volgde een duet met Ronny Flex. Het voelde geloofwaardiger als ik in het Nederlands zong, en in je moedertaal kun je eerlijker schrijven. Mijn grote wens was altijd om in Paradiso te spelen en eigenlijk zou dat op 27 maart zijn gebeurd. Helaas is de tour abrupt gestopt vanwege corona.

Toch: nu heb ik iets leuks om naar uit te kijken. Soms is het niet erg als dromen niet gelijk werkelijkheid worden. Nu kan ik nog even fantaseren, het staat gepland voor eind september. Het allerfijnst lijkt me als iedereen je liedjes kan meezingen. Ik kan dat niet goed uitleggen, maar dat is zo bijzonder. Als ik tijdens mijn eerste tour riep 'En nu jullie!', dan was het doodstil. Zo erg. Bij deze tour zong iedereen mee. Als ook op festivals het publiek massaal meezingt, lijkt me dat het mooiste gevoel dat er is."

8 *Wij moeten deze oorlogsverhalen blijven vertellen*

"Ik ben een groot voorstander van de 4- en 5-meiviering. Dit jaar is het anders. Ik zou optreden op allerlei bevrijdingsfestivals, nu ben ik twee minuten stil bij mijn ouders thuis. Vorig jaar was ik 'Ambassadeur van de vrijheid' en mocht ik gesprekken hebben met veteraan Dayrohn, die vocht in Afghanistan, en verzetsheld Jan 'Skippy' de Vaal van 96 jaar. Het Nationaal Comité 4 en 5 mei wilde dat wij als ambassadeurs kennis zouden maken met deze mensen.

Zo raakte ik pas echt doordrongen van hoe bijzonder het is dat wij hier in vrijheid leven – hoewel die er nu ook anders uitziet. De gesprekken raakten mij enorm, het verdriet was nog zichtbaar in hun ogen. Het voelde speciaal deze verhalen te mogen overbrengen op de festivals – juist aan mijn generatie. Om ook mee te geven: ga nu met je opa en oma praten, ga verhalen verzamelen die wij weer aan onze kinderen doorgeven. Wij moeten deze oorlogsverhalen in stand houden. Bij ons afscheid zei Jan de Vaal: 'Lieve Maan, ik wens je heel veel vrijheid toe'. Nog nooit had iemand dat tegen me gezegd." <<

018_NLV1QU_20200502_TRN21_00_basis Magazine 28-4-2020 15:07 Pagina 23

Lekker grondje

Een boom plant je voor de volgende generatie. Maar nu onze kinderen nog permanent thuis zijn, kunnen ze op z’n mínst meehelpen met planten.
Ter voorbereiding laat ik mijn 7-jarige dochter een oude aflevering van ‘Klokhuis’ kijken, over bomen. Daar begrijpt ze vrij weinig van, zodat ik alsnóg breedvoerig moet uitleggen hoe dat zit met fotosynthese en hoe bladeren zuurstof produceren, wat ze amper reden vindt om een boom te planten.
Op een dinsdagmiddag worden de zomereik, kastanje en tien kweeperen met een vrachtwagen gebracht. “Lekker grondje”, zegt de kweker cynisch en zet de hak van zijn schoen in de gortdroge kleigrond. Het is half april en net als afgelopen jaar is het al weken droog, het ingezaaide gras is nog altijd niet opgekomen. Achter op de akkers sproeien tientallen waterinstallaties overdadig als Romeinse Trevi-fonteinen.
Strak in het gelid zet hij de bomen voor onze deur, met bruine haarnetten om hun naakte wortels. De zomereik gaat als eerste de grond in, die heeft zeker vijftien jaar nodig om z’n slungelige en vreemd vertakte puberlijf te ontgroeien, en hopelijk zit onze jongste dan nog nét niet op kamers. Met een schepje uit de zandbak gooit ze ceremonieel wat harde kluiten aarde erbij. Een eik kan zomaar duizend jaar oud worden. Wie staat over een paar eeuwen aan de voet van onze boom?
Verderop, op ‘het pleintje’, komt de kastanje te staan. Het gat van een meter breed is al uitgegraven door de kraan van de buren met het loonbedrijf. Terwijl mijn oudste dochter de stam vasthoudt, legt mijn man met gele plastic buizen een ingewikkeld irrigatiesysteem aan rond de boom om hem zo water te geven. De wortels hangen dorstig in de droge kleigrond.

Maar de tien kweeperen hebben het nóg moeilijker. Met ingeteerd, bruin blad van een verstokte roker staan ze er uitgemergeld bij. ‘Misschien is de vorst eroverheen gekomen’, appt de kweker een dag later. ‘Vooral flink water geven, dan redden ze het wel.’
In de uitgegraven kuilen waar de kweeperen moeten komen, liggen onze dochters met rieten hoedjes te zonnen. Ze hebben er ook een handdoek ingelegd. “Dit is ons zwembad”, zegt de oudste.
Is de volgende generatie wijzer dan haar voorgangers? Moeten we niet vaker tijdens ons leven uitrusten in een kuil van aarde?
Hoe dan ook, tot de scholen straks weer opengaan, moeten ze de bomen dagelijks water geven en blijft het zwembad voor onbepaalde tijd gesloten.

Renske Jonkman schrijft over haar leven op het platteland, tussen boeren en natuurbeschermers.